

■ **Passat recent.** Continuem amb músics residents a L'Auditori. Com a eco benvingut de la passada temporada, el **Quartet Casals** amplia el seu catàleg a Harmonia Mundi amb els tres quartets de corda i el *Quintet amb piano op.34* (amb **Claudio Martínez Mehner**) de Brahms. Electritzants en directe, els Casals adopten davant el micròfon una actitud més temperada, que no menys comunicativa, lògica si tenim en compte el caràcter perdurable de tota gravació. Aquestes versions

són un òptim recordatori de per què la música de cambra de Brahms és una de les joies que cap melòman hauria de deixar escapar.

■ **Gust catòlic.** No pot haver-hi repàs a les novetats discogràfiques sense uns quants exemples de repertori barroc. Tot i ser protestant, Bach tenia un gust catòlic pel que fa a la música, atret pel que venia del sud i del nord, com es reflecteix en les transcripcions que va fer de peces d'altres autors. Un dels valors emergents

del clavecí, el francès **Benjamin Alard**, presenta en Hor-tus una petita tria d'aquest capítol del *corpus* bachià on destaca la sonoritat arrodonida de la seva còpia d'un clave hamburguès del 1720. Anant una mica enrere, trobem Biber, un dels grans

compositors associats al Salzburg pre-Mozart, i les dotze sonates del *Fidicinium Sacro-Profanum*. El violinista **David Plantier** i el seu grup **Les Plaisirs du Parnasse** es recreen en la inventiva irrefrenable i la brillantor instrumental d'unes obres que miren tant a la cort com al temple.

■ **Patrimoni català.** De caràcter cent per cent litúrgic és la reconstrucció de la música per a la processó i les completes de Corpus Christi de Joan Pau Pujol, figura

destacada de la música catalana del pas del segle XVI al XVII, com era d'esperar poc divulgada en un país tan poc curós amb el seu patrimoni com el nostre. Sort de l'esforç d'intèrprets com **Albert Recasens** i **La Grande Chapelle** que han recuperat per al segell Lauda aquesta música d'incontestable bellesa. I ja que la Xina ha sigut la gran protagonista de l'estiu, tanquem el repàs discogràfic amb la brillant guitarrista **Xuefei Yang** i el seu disc *40 Degrees North* (EMI). Si les peces del seu país a vegades

semblen d'un orientisme per a consum occidental, les obres d'Albéniz, Tàrraga i Granados ens mostren una intèrpret d'espectacular virtuosisme i marcat caràcter expressiu.

■ **Domingo vencedor.** Com cada any, els amics del Grup de Liceïstes de 4t i 5è pis ens fan arribar la seva tria del millor cantant de la temporada. Per al curs 2007-08 el vencedor ha estat, "per golejada", Plácido Domingo (a la foto) pel seu Siegmund a *Die Walküre*. Felicitats.

Música

Xavier Cester

Lliçons del passat

Una edició històrica. L'expressió, tot i que suada, poc cops ha tingut tan de sentit com en la sèrie de DVDs dedicats a **Benjamin Britten** i **Peter Pears** que edita Decca, i només cal un exemple per justificar-la. El 1966, la BBC va filmar en estudi *Billy Budd* amb el tenor representant el paper de Vere que havia estrenat 15 anys abans, en aquesta ocasió sota la batuta de **Charles Mackerras**. La pel·lícula de **Basil Coleman**, amb la seva impactant recreació del vaixell *Indomitable* per on la càmera es passeja amb total llibertat, és un paradigma de la cura detallista amb què els anglesos duen a terme aquestes iniciatives. A més, el film demostra que no cal subratllar el subtext homoeròtic per fer punyent aquest drama mariner. Al costat dels excel·lents **Peter Glossop** (Billy) i **Michael Langdon** (Claggart) i un equip de secundaris sense màcula, és la creació impressionant de Pears (cal escoltar-lo i veure'l) la que justifica l'epítet d'històric.

Glyndebourne també rescata el seu passat a través del seu propi segell. El segon llançament, lògic donat el pedigrí mozartian de la casa, són unes delicioses *Le nozze di Figaro* del 1962 dirigit sense els manierismes actuals per **Silvio Varviso**. Les reines de la funció són la xamosa Susanna de **Mirella Freni** i la ferma Comtessa de la no fa gaire desapareguda **Leyla Gencer**, convertida en la reina dels registres pirata per la miopia de les discogràfiques del seu temps.

Una història més luctuosa és la de l'aniquilació de Dresden el 13 de febrer de 1945 per part de l'aviació aliada. La ciutat reme-

Renée Fleming va abordar a Zuric 'Arabella' de Strauss, una òpera que escau com un guant a la soprano nord-americana ■ SUZANNE SCHWIERZ

mora aquell dia tràgic amb un concert que, el 1994, va tenir com a protagonista el britànic **Sir Colin Davis**. La imponent *Gran missa dels morts* de Berlioz no té cap secret per a Davis, qui, al capdavant de la fascinadora **Staatskapelle de Dresden** i una potent massa coral, extreu tota la força dramàtica d'una de les obres mestres d'un autor, ai las, poc estimat pels programadors locals.

La Semperoper de Dresden era un dels teatres favorits de Strauss, que hi va estrenar moltes de les seves òperes, com *Ara-*

És la creació impressionant de Peter Pears (cal escoltar-lo i veure'l) la que justifica l'epítet d'històric

bella. La versió que publica en DVD Decca, tanmateix, prové d'un altre teatre de primera, l'Opernhaus de Zuric. El principal reclam, per sobre de la funcional producció de **Götz Friedrich**, és la direcció ajustada de **Franz Welser-Möst** i la protagonista, una **Renée Fleming** esplendorosa en un paper que li escau com un guant, sense que ens oblidem de la que seria la petita revelació d'aquesta versió, la lluminosa Zdenka de **Julia Kleiter**.

El gruix de la trama d'aquesta última col·laboració entre Strauss i Hofmannsthal passa de

nit, i són les hores presidides per la lluna les que fonamenten l'últim llançament d'Alia Vox i **Jordi Savall**. Fora d'alguna peça inèdita, el doble cedé *Invocation à la nuit* és una hàbil compilació de peces inspirades de manera més o menys directa en la nit, provinent de registres preexistents. En el fons, més que d'un retrat de l'antitesi del dia, es tracta d'un veritable compendi de les passions musicals de Savall: des de la fructífera intersecció amb tradicions orientals fins a Beethoven i Mozart, passant per Morales, Monteverdi, Marais i Bach. ■